

Hjarta heiðingjans.

Smásaga eftir Cy. Warman.

Það var kaldur vetrarmorgun og Wasach-fjöllin voru hjúp-
uð í drifhvítri fannblæju, frá efstu tindum og ofan í rætur; vinna
erviðismannsins var þrotin í vesturlandinu þangað til frost og
snjóar hyrfi. Þess vegna voru þeir þrír félagarnir, Johnson,
Botts og Bannihan, staddir í Saltvatnsstaðnum mikla, í Utah,
þennan morgun. Mánaðar kaupið sitt höfðu þeir að vísu lítt
skert í vasanum, en það var svo lítið, að það gat naumast enzt
þeim til viðurværis nema örstuttan tíma.

„Hvað eigum við að gjöra, til þess að komast af þangð til
í vor?“ spurði Botts, og Bannihan gaf frá sér að svara þeirri
spurningu. Það virtust einungis vera tveir staðir til, þar sem
þessir þremenningar gætu hallað höfði sínu að um veturinn;
annar þeirra var þurfamannahælið, en hinn var hegningarhúsið
og hvorugur þeirra þótti góður.

Meðan þessir tveir félagar sátu þarna í morgun-skímunni
og hugsuðu um framtíð sína, kom Johnson inn til þeirra, og
þeir lögðu fyrir hann þessa sömu, torveldu spurningu.

„Þegar þið eruð með Mormónum, þá eigið þið að hafa það
eins og Mormónarnir og gifta ykkur“, sagði Johnson. „Eg ætla
að tvöfaldast í Tjaldbúðinni á hánóni á Laugardaginn kemur“
bætti hann við. „Laugardagur er Sunnudagur í okkar kyrkju.“

„Þá vil eg heldur vinna úti á járnbraut,“ sagði Botts.
Bannihan sló höndunum á knén og hló hátt.

„Þið gefið okkur þá að eta í vetur“ sagði Botts.

„Ekki eg,“ sagði Johnson.

„Eg sagði þið.“

„Ja, það kemur alt í sama stað niður, við getum það ekki,
það verður ekkert rúm fyrir ykkur í húsinu. Eg fæ sjö tengda-
mæður og eitt barn í heimanmund.“

Þeir Botts og Bannihan sátu þegjandi stundarkorn og
störðu hvor á annan. Það var Botts sem rauf þögnina með
þessum orðum: